

Arrest

nr. 321 102 van 3 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 13 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 11 oktober 2023 aangetroffen bij een politiecontrole.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 oktober 2023 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker diezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Antwerpen op 11.10.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [M.N.]

Voornaam: [A.A.D.]

[...]

Nationaliteit: Libië

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 10 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

"1. Verzoeker beschikt over de nationaliteit van Libië. Hij werd aldaar geboren [...]. Hij diende niettemin zijn land van herkomst, Libië, te verlaten.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Libië).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de

Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Libië (“nationaliteit: Libië”) en dit binnen een termijn van 10 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3. Het staat vast dat verzoeker beschikt over de nationaliteit van Libië, zoals ook staat vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan echter onmogelijk terugkeren naar Libië omwille van de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, waartoe evenwel geen enkel onderzoek werd gevoerd door de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief in de bestreden beslissing handelt over de huidige (algemene) situatie in Libië, terwijl verzoeker verplicht wordt terug te keren naar dit land. Ook in het administratief dossier blijkt er geen stuk voorhanden te zijn waaruit blijkt dat alsnog een beoordeling werd uitgevoerd.

Verzoeker verwijst naar een recent rapport van 25 mei 2022 van het “UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs” (stuk 3) over de veiligheidssituatie in Libië, hetgeen onder meer verschillende nieuwe uitdagingen en problemen aangeeft in Libië.

Het “2022 Libya Humanitarian Needs Overview (HNO)” schatte dat 803.000 mensen nog steeds getroffen zijn en enige vorm van voortdurende humanitaire hulp nodig hebben, een vermindering van 36 procent ten opzichte van de 1,5 miljoen mensen die in 2021 werden geïdentificeerd. De HNO schatte verder dat 211.000 mensen gerichte humanitaire hulp nodig hebben voor de eerste vijf maanden van 2022, waaronder: 56.000 intern ontheemden (IDP's); 18.000 geretourneerd; 52.000 niet-ontheemde Libiërs; 41.000 migranten; en

43.000 vluchtelingen. Het "Humanitarian Country Team (HCT)" constateerde gestage verbeteringen in de humanitaire situatie, zoals blijkt uit de HNO en beoordelingen, en parallel aan de resultaten op het politieke en veiligheidsfront, maar stemde ermee in om het "Humanitarian Response Plan (HRP) 2021" uit te breiden tot het eerste vijf maanden van 2022, van januari tot 31 mei.

Dankzij de HRP-verlenging kon de humanitaire gemeenschap de ontwikkelingen ter plaatse evalueren en volgen om de programmeringsvereisten na 31 mei 2022 vast te stellen; rekening houdend met de op handen zijnde resultaten van de presidentsverkiezingen die voor eind 2021 zijn gepland, en tegelijkertijd nota nemend van de veranderingen in de situatie in Libië, waarbij het aantal mensen in nood afneemt en vooruitgang wordt geboekt in de richting van snel herstel en het opbouwen van een band tussen humanitaire hulp en ontwikkeling, die aan kracht wint.

In 2021 hebben aanzienlijke verbeteringen in de algemene veiligheidssituatie in Libië, versneld door de ondertekening van de wapenstilstandsovereenkomst in oktober 2020 en de vorming van de regering van nationale eenheid (GNU) in maart 2021, gezorgd voor een zekere mate van politieke stabiliteit in het hele land. De stopzetting van de grootschalige vijandelijkheden zorgde voor gunstiger humanitaire omstandigheden, wat leidde tot een toename van het aantal ontheemden dat terugkeerde. Volgens de nieuwste Displacement Tracking Matrix (DTM) van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) keerde 98 procent van de huidige teruggekeerde populatie (673.554) terug naar hun plaats van herkomst vanwege verbeteringen in de veiligheidssituatie, terwijl 89 procent van de terugkeerders woont in hun vorige woning. Hoewel het uitstel van de parlements- en presidentsverkiezingen eind december 2021 de vrees voor een terugkeer naar de vijandelijkheden en toenemende politieke instabiliteit deed toenemen, meldden humanitaire partners geen ernstige operationele belemmeringen voor hun programmering, die grotendeels onaangestast bleef.

Terwijl de politieke onzekerheden voortduren, is de algemene humanitaire situatie aan het stabiliseren naarmate de initiatieven voor het opbouwen van overheids capaciteit voor herstel en rehabilitatie vorderen.

Gebeurtenissen buiten de periferie van Libië, zoals de crisis in Oekraïne, droegen echter bij tot nieuwe uitdagingen, waarbij de voedselprijzen medio februari exponentieel stegen. Het begin van de crisis in Oekraïne leidde tot een wereldwijde prijsstijging van tarwemeel met 19,7 procent, waarbij Libië een van de zwaarst getroffen was, aangezien 75 procent van de tarwevoorraad wordt geïmporteerd uit Rusland en Oekraïne.

Volgens het Wereldvoedselprogramma is de prijs van tarwemeel in Libië de afgelopen twee maanden met 15 procent gestegen, terwijl de Monthly Expenditure Basket (MEB) een stijging van 32 procent liet zien ten opzichte van het niveau van vóór de pandemie, wat nieuwe zorgen oproept alleen voor kwetsbare bevolkingsgroepen, maar voor alle Libiërs en hun vermogen om basisvoedsel te betalen, wat kan leiden tot het aannemen van negatieve copingstrategieën.

Vooruitgang bij het vormen van door de overheid geleide initiatieven voor duurzame oplossingen voor de resterende ontheemde bevolking ging verder met de komst van een expert op het gebied van ontheemding binnen het Bureau van de Resident Coordinator (RCO), die samenwerkt met de overheidsinstanties.

Het tempo van de terugkeer van mensen bleef stabiel, maar de trend vertoont tekenen van vertraging, aangezien de nog steeds ontheemden te maken hebben met meer systemische belemmeringen om terug te keren, zoals huizen die beschadigd zijn door gewapende conflicten en het gebrek aan toegang tot openbare diensten bij terugkeer, evenals persoonlijke veiligheid en sociale cohesie. Volgens IOM keerden meer dan 50.000 ontheemden terug tussen februari 2021 en januari 2022, met het huidige totale aantal repatrianten geregistreerd als 673.554 personen. Tot op heden zijn er nog zo'n 168.011 mensen ontheemd, wat neerkomt op een afname van 47 procent van het aantal binnenlandse ontheemden in Libië sinds het staakt-het-vuren van oktober 2020 (toen 316.415 personen als ontheemd werden gemeld). Degenen die voor een langdurige periode ontheemd zijn, worden geconfronteerd met onzekerheid met kritieke beschermingsrisico's die aanhouden met een toename van het aantal gedwongen uitzettingen en terugkeer die niet voldoen aan de internationale normen, evenals het gebrek aan overheidsoplossingen.

Sinds 2021 zijn de gedwongen uitzettingen van individuen en gezinnen in collectieve centra en informele locaties aanzienlijk toegenomen, wat leidde tot een verhoogd risico op meervoudige ontheemding en huuronzekerheid.

In het eerste kwartaal van 2022 werden ontruimingsbevelen uitgevaardigd voor nederzettingen van ontheemden, die voornamelijk gezinnen uit Tawergha huisvesten, voor wie verschillende barrières blijven bestaan voor hun terugkeer en re-integratie, die langdurige interventies vereisen met betrekking tot huisvesting, herstel van basisvoorzieningen en levensonderhoud, zoals evenals steun van de overheid.

Begin maart kreeg de Dawaa Eslameya IDP-nederzetting in Tripoli, waar ongeveer 113 ontheemde Tawerghan-gezinnen woonden, een ontruimingsbevel om het pand binnen enkele weken te verlaten, zonder dat de regeringsautoriteiten een alternatieve oplossing voor hun langdurige ontheemdingsstatus hadden geboden. Hoewel het kantoor van de procureur-generaal (AG) de deadline heeft verlengd, zijn er mogelijk vier andere informele locaties die worden gesloten, waardoor bijna 800 gezinnen in Tripoli en Benghazi worden getroffen. Een recente karteringsoefening van informele IDP-locaties, identificeerde 24 locaties in heel Libië die het risico liepen te worden uitgezet of gesloten, waarbij naar schatting 2.600 huishoudens werden getroffen. Er zijn ook aanwijzingen voor de mogelijke terugkeer van ontheemden uit Murzuq na een verzoeningsovereenkomst die eind maart 2022 door de conflicterende partijen is ondertekend. De overeenkomst wordt echter in twijfel getrokken door enkele vertegenwoordigers van de Algemene Vergadering van Murzuq en de beloofde financiële steun moet nog worden uitbetaald.

De toegang tot migranten, vluchtelingen en asielzoekers bleef grillig voor humanitaire partners in de nasleep van de veiligheidsoperaties van oktober 2021 en januari 2022, wat resulteerde in de massale arrestatie van duizenden migranten, waardoor velen gedwongen werden onder te duiken. Hun humanitaire behoeften blijven hoog, met toegang tot gezondheidsdiensten (74 procent), non-foodartikelen (54 procent) en onderdak/huisvesting (50 procent) als topprioriteiten.

Belemmeringen, zoals het risico op detentie en de onwil van huisbazen in Tripoli om aan niet-Libiërs te verhuren, creëren aanzienlijke risico's op dakloosheid en leiden ertoe dat velen schadelijke coping-mechanismen toepassen. De status van migranten, vluchtelingen en asielzoekers blijft precair, vooral omdat er geen wettelijk kader is dat humanitaire actoren in staat stelt op een veilige en voorspelbare manier hulp te bieden, zonder rekening te houden met de wettigheid van hun status in het land. Libië is geen partij bij het Vluchtelingenverdrag van 1951 en heeft geen wetgeving met betrekking tot de status en behandeling van vluchtelingen en asielzoekers. De wijdverbreide detentie van migranten, vluchtelingen en asielzoekers, inclusief kinderen, door het Department for Combating Illegal Migration (DCIM) is willekeurig en in strijd met internationale verplichtingen en wettelijke normen, zonder wettelijk toezicht en rechterlijke toetsing, wat bijdraagt aan wijdverbreide mensenrechtenschendingen. Gebrek aan wettelijke bescherming of een bepaalde status stelt hen verder bloot aan het risico van mensenhandel, waaronder dwangarbeid, gedwongen prostitutie, seksuele slavernij en gedwongen criminele activiteiten.

Volgens IOM bleef het aantal migranten, vluchtelingen en asielzoekers in het land toenemen, met een totaal van 635.051 personen eind januari 2022, van meer dan 44 nationaliteiten in de 100 Libische gemeenten, waaronder 88.907 kinderen, waarvan ongeveer 5.300 zijn niet-begeleide minderjarigen. De operationele ruimte om principiële humanitaire hulp te bieden aan migranten, vluchtelingen en asielzoekers in Libië verslechterde in de nasleep van de door de regering geleide veiligheidsoperaties, wat uiteindelijk leidde tot de sluiting van het Community Day Centre, waar migranten hulp kregen.

In navolging van regionale en wereldwijde Omicron-trends, bleef de COVID-19-pandemie een voortdurende realiteit. Aan het begin van het jaar namen de gevallen van COVID-19 opnieuw toe in het hele land, toen Libië de vierde golf van de pandemie inging, waardoor onderwijsfaciliteiten eind januari 2022 voor een periode van twee weken moesten sluiten. Center for Disease Control (NCDC) meldde dat eind februari het totale aantal nieuwe bevestigde gevallen een toename van 35 procent (61.183 gevallen) vertoonde ten opzichte van 40.932 gevallen in januari, waarbij de oostelijke regio een toename rapporteerde van 123 procent, en het zuiden, een stijging van 148 procent in gevallen. Gegevens toonden aan dat bij een vergelijking van week tot week, de omhulsels eind februari afnamen, en tegen 20 maart kondigde het hoofd van de NCDC aan dat Libië de vierde golf van de COVID-19-pandemie had verlaten, hoewel hij bleef pleiten voor het belang van het verhogen van het aantal gevaccineerde mensen om volledige immuniteit te garanderen. Eind maart kregen in totaal 2,2 miljoen mensen één dosis van het COVID-19-vaccin, 1,35 miljoen mensen kregen twee doses en 92.517 mensen kregen een booster dosis. Daarnaast ging de NCDC, in samenwerking met IOM, door met hun vaccinatiecampagne gericht op migranten en vluchtelingen, waarbij in totaal 10.188 migranten het COVID-19-vaccin hebben gekregen, van wie ongeveer 26 procent (2.684) beide doses heeft gekregen.

Ondanks deze inspanningen blijft het aantal vaccinaties laag met 4.000 mensen per dag, waardoor eind juni 2022 slechts 20 procent van de bevolking gevaccineerd zou zijn.

Toen de COVID-19-situatie zich begon te stabiliseren, benadrukte de focus op de openbare gezondheidszorginfrastructuur van Libië de verslechterende situatie van verwaarloosde faciliteiten en diensten. De beschikbaarheid van algemene vaccins, zoals BMR (mazelen, bof en rubella) en bOPV (bivalent oraal poliovaccin), wijzen op een kritieke kloof en alarmerende landelijke tekorten, waardoor Libië het risico loopt op ernstige uitbraken van door vaccinatie te voorkomen ziekten, zoals mazelen en Tuberculose; terwijl het tekort aan essentiële medicijnen de verspreiding en behandeling van hiv, acute diarree en dysenterie

bedreigt, evenals Leishmaniasis, die endemisch blijft met opkomende uitbraken. Bovendien blijft de geestelijke gezondheidszorg grotendeels onbeschikbaar, vooral in de regio Zuid.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.2.1. De Raad merkt op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met de verplichting, die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft in België, dat hij niet aantoonde dat hij enig gezinsleven heeft in het Rijk en dat ook niet blijkt dat er sprake is van een medische problematiek. Verzoeker kan aldus niet voorhouden dat overwegingen betreffende zijn persoonlijke situatie ontbreken.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting bijgevolg niet aan dat verweerder de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet respecteert.

Tot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden besloten.

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden geduoid dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij dient terug te keren naar Libië. In deze beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, *“tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”* of *“tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten”*. De bestreden beslissing verplicht hem dus strikt genomen niet om naar Libië te reizen. Het gegeven dat in de in casu bestreden beslissing correct wordt vermeld dat verzoeker aangaf dat hij de Libische nationaliteit heeft leidt niet tot een ander besluit. Met zijn uiteenzetting betreffende de concrete gevolgen van een tenuitvoerlegging van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien zou worden besloten tot een verwijdering naar Libië – wat daarenboven een bijkomende beslissing, die ook kan worden aangevochten, vereist – toont verzoeker dus niet aan dat de in casu bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat in het verzoekschrift geen enkel concreet en dienstig gegeven wordt aangebracht waaruit de Raad zou kunnen afleiden dat verzoeker bij een terugkeer naar Libië zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat verweerder onterecht over het hoofd zou hebben gezien. De Raad wijst er in dit verband op dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het is vereist dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Door te verwijzen naar een rapport van 25 mei 2022 van het *“UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs”* en in het verzoekschrift de inhoud weer te geven van voormeld rapport, waarin op algemene wijze de veiligheidssituatie in Libië wordt beschreven, waarin de nieuwe uitdagingen waar Libië voorstaat worden aangegeven en waarin toelichting wordt verstrekt inzake de risico's die bestaan voor personen met een profiel waarvan verzoeker niet aantoonde dat het overeenstemt met het zijne, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De Raad benadrukt verder dat verzoeker met zijn verwijzing naar de COVID-19-pandemie en naar het gegeven dat in Libië *“slechts 20 procent van de bevolking gevaccineerd zou zijn”* ook niet aannemelijk maakt dat hij in zijn land van herkomst in een situatie dreigt terecht te komen die voldoende ernstig is om onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Voorts merkt de Raad ook nog op dat uit een politieverslag blijkt dat verzoeker, die op 11 oktober 2023 werd aangetroffen, wel degelijk de kans had om zijn standpunt omtrent zijn verblijfssituatie in Libië kenbaar te maken. Verzoeker werd immers gehoord, maar weigerde te antwoorden op de vraag of er een reden is waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Indien een dergelijke reden zou bestaan

mocht worden verwacht dat verzoeker deze zou meedelen en dat hij om een internationale beschermingsstatus zou verzoeken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk on-redelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheids-beginsel blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK